

DE CICERONE HISTORICO

DISSERTATIO

QUAM

VENIA AMPL. FACULT. PHILOS. ABOENS.

P. P.

JOHANNES GABRIEL LINSÉN

PHIL. MAG. LITTERAT. ROM. ADJUNCTUS

ET

FREDRICUS ADOLPHUS BORG

STIPEND. PUBLICUS
OSTROBOTTNIENSIS

IN AUDITORIO JURIDICO DIE VII JUNII MDCCCXXVI

H. P. M. S.

SPECIMEN II.

ABOÆ

TYPIS J. CH. FRENCKELL & FILII

18.

THE UNITED STATES OF AMERICA

IN SENATE
January 12, 1908

REPORT

OF THE

COMMISSIONER OF THE GENERAL LAND OFFICE

IN RESPONSE TO A RESOLUTION PASSED BY THE SENATE

ON MAY 1, 1896

RELATIVE TO THE

LANDS BELONGING TO THE UNITED STATES

AND THE

LANDS BELONGING TO THE SEVERAL STATES

AND THE

LANDS BELONGING TO THE DISTRICT OF COLUMBIA

AND THE

LANDS BELONGING TO THE TERRITORIES

AND THE

LANDS BELONGING TO THE INDIVIDUALS

AND THE

LANDS BELONGING TO THE CORPORATIONS

AND THE

LANDS BELONGING TO THE NATURAL PERSONS

AND THE

LANDS BELONGING TO THE ARTIFICIAL PERSONS

memoriam exhibens 12); tamen ratio rei atque natura heic adeo est manifesta, ut per se possit perspicui, nec demum in quodam exemplo quasi detegenda sit. Epicae indolis est historia: ut omne epos, in præterito versatur tempore, & eo ipso nos tenet, quod in recessu apparent res, quieta nobis ostensæ narratione, quam favoris seu odii nostri nulla interpellatio disturbat. Ut autem non nimis prope, ita nec nimis e longinquo intueri est opportunum. Locus apte eligatur a spectatore. Id certissimum est, non nisi de iis rebus gestis veram historiam componi, quæ jam exitu definito sunt conclusæ. Quæ adhuc aguntur & in scena quasi manent, adnotari quidem possunt, non narrari: singuli diei non est historia, sed commentarii, annales 13). Conclusam autem perscripsit ætatem etiam Thucydides, præteritorum memoriam,

B

quam-

-
- 12) "Altera est sententia Verrii Flacci, Servii, Isidori, quibus historia proprie est narratio rerum gestarum, quarum quis fuerit *αὐτοπτης*, aut quas videre potuerit; cujusmodi sunt, quæ quis ab iis accepit, qui ipsi rebus gestis interfuerunt. Hæc se secutum scribit Thucydides, ut proprie juxta hos ejus libri dici possint historici, quia, secundum illos, eo differat historia ab annalibus, quod in his referri possint, quæ ætatem nostram antecesserunt, in historia non possint." Vossius, *Ars historica*, c. 1.
- 13) "Den allmänna tankan, at en samtida pragmatisk Historia ej kan skrivas, är icke utan grund; men man miss-tager sig utan tvifvel, då man skjuter hela skulden på omöjligheten at finna tillräckliga och nog trovärdiga un-

quamquam sua ipsius experientia & vita graphium porrexit. Tamen forsitan nocuit narrationi propinquitas rerum. Non epicum semper, sed dramaticum sæpius, egregium illud poema videtur 14).

Fun-

derättelser om enskilda händelser, hvilka passioner och egennyttiga afsigter i det längsta hålla dolda. Visserligen är det blott tiden, som kan updaga enskilda driffjädrar och draga täcket af dagens idoler; — men har man ej ännu hunnit blifva så bekant med cabinetsintriger, med äregiriga gunstlingars och folkledares lömskhet och slafaktiga herrskningslystnad, at man utom de vanliga detaljerna, som dock ej utgöra det viktiga i Historien, derom måste hafva föga nytt at vänta? Det förnämsta hindret för en pragmatisk berättelse af samtida händelser är svårigheten at finna riktiga synpunkter i brist af ett slut. Ingen berättelse, som saknar et bestämdt slut, eller som ej hänför händelserna till et visst syftemål, kan gifva någon rätt upplysning; och ju närmare den är oss, ju mindre kan den anses slutad, ju svårare är det at finna detta syftemål." BENJ. C. H. HÖJER, Samlade Skrifter, I Del. p. 196, sq.

- 14) "Seine Geschichte ist ein Kunstwerk der Darstellung; so wurde sie von den Alten selbst beurtheilt, und besonders einer obwohl nicht erdichteten, sondern geschichtlichen Tragödie verglichen, und wohl mochte dem Darsteller selbst jener grosse Bürgerkrieg, die Geschichte von dem Untergang seiner einst so blühenden, glücklichen, mächtigen Vaterstadt als ein furchtbares Trauerspiel erscheinen. War ja doch diese Begebenheit in den weitem Folgen für uns, was damahls noch nicht so hell erleuchtete, auch die Geschichte von dem allgemeinen Untergang der gesammten griechischen Nation!" FRIEDRICH SCHLEGEL, Ge-

Fundamenta vero Historiæ, eaque, ut ait, nota omnibus, his completitur Cicero:

*"Quis nescit, primam esse historiæ legem, ne
"quid falsi dicere audeat? deinde ne quid veri
"non audeat? ne qua suspicio gratiæ sit in scri-
"bendo, ne qua simultatis? 15).*

Cum audendum esse historico monet, minus id forte voluit significare, quam sit periculosum dicere verum. Ciceronis enim tempora haud ita erant iniqua & formidolosa, atque Taciti. Potius intelligit, putamus, ipsam veri indagandi difficultatem, rerum narratori sane ingens impedimentum, quippe quod non solum cupiditates & affectus objiciant, sed etiam opiniones, quibus tum scriptor constringitur, tum & gens & sæculum 16).

Fundamentis illis positis exædificatio sequitur, rebus & verbis constans.

B 2

"Rerum

chichte der alten und neuen Litteratur. (Zweyte Vorl.) — Nec Xenophontem, suæ ætatis res etiam perscribentem, incommodo harum id fecisse, negaveris. Certe in Cyropædia longe melior est scriptor, quam in ceteris rerum gestarum monumentis.

15) De Oratore, II, 15.

16) Ut in antiquis gentibus virtus civilis erat conspectior; ita etiam opinionibus suæ gentis singulus quisque inhærebatur firmior & pervicacior.

"Rerum ratio ordinem temporum desiderat, regionum descriptionem: vult etiam, quoniam in rebus magnis memoriaque dignis consilia primum, deinde acta, postea eventus expectantur, & de consiliis significari quid scriptor probet, & in rebus gestis declarari, non solum quid actum aut dictum sit, sed etiam quomodo: & quum de eventu dicatur, & causæ explicentur omnes, vel casus, vel sapientiæ, vel temeritatis: hominumque ipsorum non solum res gestæ, sed etiam, qui fama ac nomine excellent, cujusque vita atque natura 17).

Pragmaticæ historiæ formam delineavit Cicero; eamque concinnam & lucidam. Nec fallitur vir acutissimus, cum ejusmodi res exponendi viam commendat, ut quæ ad perfectum historicum opus exigendum sit necessaria. Nam profecto, si in consilia actorum inquirere prætermittit scriptor, eaque vel occultissima non eruat, legentium sagacitati omnia relinquens, id quod non nulli præcipiunt, tabulam exhibet, sensu carentem, saltem inconstantes species, somniorum vanorum similes, ostendentem, vividis frustra pictas coloribus. Sic revera epica poesi, ad cujus similitudinem tamen efficta esse deberet, multo inferior fiet historia 18). Quam enim

17) De Oratore, l. c.

18) Videtur sane in historiam iniquior ARISTOTELES; hæc dicens: Διο καὶ φιλοσοφωτερον καὶ σπουδαιωτερον ποιησις

enim illi induit optimi formam phantasia poetæ, ea huic plane detrahitur, omni consilia expendendi caussasque explicandi libertate scriptori ademta. Poeta fingat, historicus judicet. Non repugnat hoc epicæ naturæ historiæ; sed summo opus est artifice, ne hanc ipsam naturam disperdat 19).

*"Verborum ratio & genus orationis fusum
"atque tractum, & cum lenitate quadam æquabi-
"li profluens, sine hac judiciali asperitate, &
"sine*

ἱστορίας ἐστίν, ἥ μὲν γὰρ ποιησὶς μᾶλλον τὰ καθόλου, ἢ δ' ἱστορία τὰ καθ' ἕκαστον λέγει. ἐστὶ δὲ καθόλου μὲν, τῷ ποιεῖν τὰ ποῖ ἅπτα συμβαίνει λέγειν ἢ πράττειν κατὰ τὸ εἶκος ἢ τὸ ἀναγκαιόν. οὐ στοχάζεται ἡ ποιησὶς ὀνόματα ἐπιτιθεμένη. τὰ δὲ καθ' ἕκαστον, τὴν Ἀλκιβιάδης ἐπράξεν ἢ τι ἐπαθεν. De Arte poetica, c. 9. — Vere SEMPRONIUS ASELLIO: "Nam neque alacriores ad rempublicam defendendam, neque segniores ad rem perperam faciendam annales libri commovere quicquam possunt. Scribere autem bellum quo initum consule, & quo modo confectum sit, & quis triumphans introierit, & quæ in eo bello gesta sint iterare; non prædicare autem interea quid senatus decreverit, aut quæ lex rogatione lata sit, neque quibus consiliis ea gesta sint, id fabulas pueris est narrare, non historias scribere." (GELLIUS, V, 18).

- 19) Antiquorum historicorum mos, probatus & Ciceroni, ut mox videmus, homines concionantes inducendi, sine dubio inde est ortus, quod integram historiæ naturam servare studuerunt. — Laudes hominum fama ac nomine excellentium quo sunt sale adhibendi, non fugit Ciceronem, quantumvis oratorem, cum ἐγκωμιαστικά & ἱστορικά distinguat. Ad Atticum, I, 19,

*"sine sententiarum forensium aculeis, persequen-
dum est.*

Comparat Cicero historicam elocutionem cum oratoria, quia, ut oratori deponit historiam scribendi partes, ita diversa his agendis apta dictio sollicitè erat demonstranda. Facile autem cernitur, bene adeo præcepto illo consultum esse quieto & placido narrationis tenori, cui contorta & acris oratio 20) minime potest convenire.

Addatur denique locus Ciceronis eximius, quo delectationem ex historia exuberantem depingit.

*"Nihil est aptius ad delectationem lectoris, quam
temporum varietates, fortunæque vicissitudines:
quæ etsi nobis optabiles in experiendo non fue-
runt, in legendo tamen erunt jucundæ. Habet
enim præteriti doloris secunda recordatio delecta-
tionem. Ceteris vero, nulla perfunctis propria
molestia, casus autem alienos sine ullo dolore in-
tuentibus, etiam ipsa misericordia est jucunda.
Quem*

-
- 20) "Huic generi (philosophorum & sophistarum) historia finitima est, in qua & narratur ornate, & regio sæpe aut pugna describitur, interponantur etiam conciones & hortationes; sed in his tracta quædam & fluens expetitur, non hæc contorta & acris oratio." Orator, c. 20. Cælium improbat, quod "neque distinxit historiam varietate colorum, neque verborum collocatione, & tractu orationis leni & æquabili perpolivit illud opus." De Oratore, II, 13.

"Quem enim nostrum ille moriens apud Mantineam
 "Epaminondas non cum quadam miseratione dele-
 "tat? qui tum denique sibi avelli jubet spiculum,
 "postea quam ei percontanti dictum est, clypeum
 "esse saluum: ut etiam in vulneris dolore æquo
 "animo, modo cum laude, moreretur. Cujus stu-
 "dium in legendo non erectum Themistocli fuga
 "redituque tenetur? Etenim ordo ille annalium me-
 "diocriter nos retinet, quasi enumeratione fasto-
 "rum; at viri sæpe excellentis ancipites varique
 "casus habent admirationem, expectationem, læti-
 "tiam, molestiam, spem, timorem. Si vero exitu
 "notabili concluduntur, jucundissima expletur ani-
 "mus lectionis voluptate 21).

Loquitur Tullius non de vulgari illa nova sci-
 endi cupidorum delectatione, cum rerum monu-
 menta inspiciant, sed de re egregia, voluptate in-
 de oriunda, quod pulcri sensum pascit historica
 lectio. Omnino semper viri excellentes specie lon-
 ge clariori in historia existunt, quam in vita.
 Enitescit in defunctis dignitas humanitatis sanctior
 & veluti divinior, purgata nube, quam cuique vi-
 ventium partim languor offundit & imbecillitas, par-
 tim ipsa quotidianæ atque trivialis vitæ ratio, insi-
 gnes pariter premens atque ignobiles. Hinc sæpius

*Virtutem incolumem odimus,
 Sublatam ex oculis quærimus invidi.*

In

In historia cernimus naturam cœlo cognatam: effigie infiniti, æterni pectus permovetur.

Ciceronis autem in historiæ disciplina limanda præclarum studium judiciiue sagacitas ex iis etiam, quæ de celebribus rerum scriptoribus tum Græcis tum Latinis censuit, satis elucet. Illa recolere juvat.

Solis perfectioribus historicæ artis & magistris præstantissimis operam dare, sibi haud sufficere duxit. Quin & prima rudimenta exquisivit, sicque originem & progressionem illius persequens, naturam jam tenuis veluti infantiae cognoscere potuit. Hinc vetustos Græcorum historicos PHERECYDEN, HELLANICUM, ACUSILAUM cum Romanorum CATONE, PICTORE, PISONE comparat: qui sine ullis ornamentis monumenta solum temporum, hominum, locorum, gestarumque rerum reliquerunt, nec tenuerunt, quibus rebus ornatur oratio, & unam dicendi laudem putarunt esse brevitatem 22). HERODOTUM autem, qui princeps historiam ornavit, tanta esse eloquentia prædicat, ut se magnopere eo delectari confiteatur. At qui omnes dicendi artificio vicit, sua sententia ait esse THUCYDIDEN, ita crebrum rerum frequentia, ut verborum prope numerum sententiarum numero consequatur, ita verbis aptum & pressum, ut nescias, utrum res oratione, an verba sententiis illustrentur. Alter sine ullis salebris
quasi

22) De Oratore, II, 12.